

Arrest

nr. 100 306 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Ingoesje origine, bent afkomstig van Ordzhonikidzevskaya, Ingoesjetië. Begin december 2008 sloten uw echtgenoot en uw broer zich bij de rebellen aan omdat ze werden gezocht door de autoriteiten. Een opsporingsbericht op hun naam werd door de autoriteiten verspreid. De FSB kwam na dit opsporingsbericht regelmatig langs. Op 25 december 2008 werd uw man, uw broer en uw schoonzus gedood tijdens een strijd tussen rebellen en ordediensten. Na de dood van uw man, broer en schoonzus had u geen permanente verblijfplaats. U verbleef bij uw vader, bij familie en kennissen. Gedurende de daarop volgende jaren wordt u 7 maal meegenomen en ondervraagd door ROVD agenten van het Sunzhenky district, omdat men u ervan verdacht een handlanger te zijn van de rebellen. Op 2 februari 2011 begon u in het dorp

Ordzhonikidzevskaya te werken in een winkel voor islamitische vrouwenkledij. U had in deze winkel een collega genaamd T. M. (...) (OV 6.954.320). Op 11 maart 2011 verdween uw collega M. (...). De volgende dag kreeg u FSB agenten op bezoek in de winkel die u ondervraagden over uw verdwenen collega. Gedurende 10 dagen kwamen FSB agenten u ondervragen over uw collega. U stopte met werken in deze kledingwinkel. Op 30 maart 2011 schreef u een brief, waarin u vermeldde dat uw collega M. (...) was verdwenen en dat u sinds haar verdwijning werd lastig gevallen door politiediensten. U drukte uw bezorgdheid uit over deze bezoeken van politiediensten en u gaf uw vrees aan voor uw veiligheid. De brief richtte u aan de president van de republiek, aan de ombudsman, aan MASHR en aan Memorial. Op 30 maart 2011 gaat u naar MASHR en op 31 maart 2011 stapte u zelf naar Memorial om hulp te vragen. Op 9 april 2011 kreeg uw vader bezoek van ordediensten, militairen die hen naar zijn dochter vroegen. U had deze militairen opgemerkt en u was onmiddellijk gevlucht. U vertrekt naar uw oom in Assinovskaya in Tsjetsjenië. U verblijft bij uw oom in Assinovskaya tot uw vertrek naar België, maar heel regelmatig keert u terug naar Ingoesjetië en verblijft u in uw dorp Ordzhonikidzevskaya bij een kennis van uw vader. Na uw vertrek naar uw oom in Assinovskaya komen autoriteiten regelmatig langs bij uw vader op zoek naar u. In Assinovskaya komen Tsjetsjeense militairen een paar keer langs om identiteitscontroles uit te voeren. Deze militairen waren op zoek naar mensen die op een lijst stonden. Tijdens deze controles werd uw aanwezigheid door de militairen niet ontdekt. Eind juni 2012 had u voldoende financiële middelen en u verliet Ingoesjetië op 26 juli 2012. U kwam in België toe op 29 juli 2012. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, uw geboorteakte en dat van uw broer, de overlijdensakte van uw man (d.d. 18 april 2012) en uw broer (d.d. 17 april 2012), een medisch attest van overlijden van uw man (d.d. 28 maart 2012) en uw broer (d.d. 17 april 2012), een brief (twee maal zelfde brief, maar één met stempel) gericht aan de president, aan de ombudsman, aan MASHR en Memorial d.d. 30 maart 2011, verslag van MASHR over de oprichting van de organisatie en een lijst van mensen die werden gedood tijdens een strijd met rebellen d.d. 25/12/2008.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omwille van problemen die u kreeg met de autoriteiten na het verdwijnen van een collega met wie u samenwerkte in een islamitische kledingwinkel (CGVS 28/08/2012 p. 5).

Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag niet aannemelijk weet te maken.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat na de gehoren en na analyse van uw verklaringen blijkt dat u incoherente en tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd betreffende het aantal bezoeken die uw vader na de inval op 9 april 2011 nog had meegemaakt. U beweerde dat in de periode na 9 april 2011 de autoriteiten een paar keer bij uw vader waren langs geweest, u vermeldde dat ze drie, vier keer bij uw vader langskwamen. U gaf aan dat ze nog waren langs geweest 2 of 3 dagen na 9 april, daarna een week later en nog daarna nog een week later. Deze bezoeken vonden aldus telkens in de maand april 2011 plaats (CGVS 28/08/2012 p. 12, 13, 14). U werd gevraagd of uw vader na de maand april nog bezoeken kreeg van de autoriteiten en u antwoordde dat u na de maand april niet zoveel contact meer had met uw vader en dat het u niet meer interesseerde of er nog mensen waren langs geweest (CGVS 28/8/2012 p. 14). Echter tijdens uw gehoor in oktober 2012 liet u verstaan dat na 9 april 2012 de autoriteiten nog vaak bij uw vader waren langs geweest. U gaf als frequentie op 2 keer per maand, 4 keer per maand. Toen u werd gewezen dat 2 keer per maand, gedurende anderhalf jaar 36 keren betekende, stelde u dat het wel niet zo vaak was (CGVS 23/10/2012 p. 11, 12). Er moet vastgesteld worden dat uw verklaringen over het aantal bezoeken door de autoriteiten duidelijk niet

overeen komen. Nochtans had u na het eerste en voor het tweede gehoor geen contact gehad met uw vader, en ook van uw tante - de enige persoon die u intussentijd had gehoord- heeft u niets vernomen over uw problemen (CGVS 23/10/2012,p.3-4). Door deze tegenstrijdigheid, die betrekking heeft op de essentie van uw vrees, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds ernstig aangetast.

Ook uw verklaringen over de inval van 9 april 2011, waar militairen u bij uw vader kwamen zoeken, werden incoherent bevonden. U gaf tijdens uw gehoor in augustus 2012 aan dat op 9 april militairen langs kwamen bij uw vader. U gaf aan dat u er bij was, maar dat u op het moment dat u deze militairen zag, onmiddellijk bent gevluht. U beschreef hen als gemaskerde personen gekleed in militair camouflage-uniform en u merkte op dat zich niet voorstelden maar dat u op basis van hun taalgebruik, namelijk zuiver Russisch, kon besluiten dat het niet Ingoesjen waren (CGVS 28/08/2012 p. 6). Tijdens uw gehoor in oktober 2012 verklaarde u daarentegen dat op 9 april 2011 de autoriteiten bij uw vader langskwamen maar dat u niets had gezien. U beweerde dat u het geluid van een UAZ, wagen gebruikt door militairen, hoorde en dat u begreep dat men achter u kwam. U had uw vader nog kunnen verwittigen en u was onmiddellijk vertrokken. U stelde dat uw vader u nadien vertelde dat ze gemaskerd waren, volledig in militaire camouflage kledij en gewapend (CGVS 23/10/2012 p. 12, 13). U werd gewezen op deze verschillende versies en u gaf aan dat u het niet meer wist (CGVS 23/10/2012 p. 14). Opgemerkt moet worden dat aangeven dat u niet meer weet wat u had verklaard, niet afdoende is, bijgevolg blijft de vastgestelde tegenstrijdigheid weerhouden. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid verder aangetast.

Verder moet vastgesteld worden dat de plaatsen waar u verbleef nadat u door de autoriteiten werd lastig gevallen en ondervraagd over uw verdwenen collega M. (...), niet getuigen van een gegronde en geloofwaardige vrees voor uw autoriteiten. U gaf aan dat u na de inval op 9 april 2011 bij uw vader naar uw oom in Assinovskaya Tsjetsjenië vertrok. U beweerde dat u omwille van uw vrees voor de autoriteiten zich daar schuilhield tot uw vertrek naar België. Echter opgemerkt moet worden dat u eveneens verklaarde dat u verschillende periodes niet bij uw oom verbleef. U ging vaak weg voor een week of twee weken, zeker 10 keer en u liet verstaan dat u dan terugkeerde naar uw dorp Ordzhonikidze, het dorp van uw vader, waar u logeerde bij een kennis van uw vader. Wanneer u contact wou met uw vader, kwam hij naar zijn kennis om u te zien (CGVS 23/10/2012 p. 9). Vastgesteld moet worden dat het steeds terugkeren naar Ingoesjetië, naar uw eigen dorp, de plaats waar men u volgens uw verklaringen regelmatig kwam zoeken, niet strookt met uw beweerde vrees voor uw autoriteiten.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u toen u nog in uw land van herkomst verbleef en ook na uw vertrek naar België geen enkele poging ondernam om meer informatie te bekomen over M. (...) en over de evolutie rond M. (...). U verklaarde dat u niets wist, dat u geen contact had met iemand uit Ingoesjetië en dat u aan uw tante uit Tsjetsjenië geen vragen over uw problemen had gesteld. U gaf aan dat u geen informatie had en dat u niets had ondernomen om meer informatie te verkrijgen omdat u kwaad was op M. (...). U stelde dat de reden waarom M. (...) was verdwenen u niet interesseerde (CGVS 23/10/2012 p. 3, 4, 6, 7). Opgemerkt moet worden dan voor een persoon die beweert haar land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen die ze kreeg met de autoriteiten na de verdwijning van M. (...), redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij informatie verzamelt of zich op de hoogte laat brengen over M. (...) en wat er met deze M. (...) is gebeurd. Gezien het belang van deze informatie voor het inschatten van uw vrees of het risico op vervolging door uw autoriteiten, en het feit dat u niets onderneemt om informatie in te winnen, is een bijkomend element welke de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees ondermijnt.

U verklaart dat u wordt geviseerd, gezocht en bedreigd omdat u een collega was van M. (...) en de autoriteiten verwachtten dat u meer informatie kon geven. Het feit dat u 1 maand met haar heeft gewerkt was voldoende om u te viseren en te bedreigen. De autoriteiten hadden u laten weten dat als ze M. (...) niet zouden vinden, u dan u in gevaar zou zijn (CGVS 23/10/2012 p. 14) Op de vraag waarom u dan in gevaar zou zijn antwoorde u dat u het niet weet. U gaf aan dat de autoriteiten vermoeden dat u weet waarom ze is verdwenen. U werd gewezen dat ze M. (...) zochten en niet u en u stelde dat u wel werd gezocht, dat het feit dat u met haar had samengewerkt voldoende was. U was in gevaar volgens u (CGVS 23/10/2012 p. 14). Vastgesteld moet worden dat, ondanks uw verklaring en overtuiging, het uit hoofde van de autoriteiten niet logisch en weinig aannemelijk is dat u, als collega voor 1 maand, blijvend geviseerd en dreigt vervolgd te worden door de autoriteiten.

Gezien bovenstaande vaststellingen (incoherenties betreffende de inval op 9 april 2011 en de daaropvolgende bezoeken van de autoriteiten bij uw vader, uw eigen terugkeer gedurende het anderhalf jaar na de verdwijning van M. (...), uw gebrek aan interesse voor M. (...) en voor de evolutie van uw problemen en het onlogisch karakter van een blijvende opsporing dreigende vervolging) maakt u niet aannemelijk dat u na april 2011 nog steeds gezocht werd door uw autoriteiten.

Bovendien, uit uw verklaringen blijkt verder dat uw vader een reispaspoort op uw naam heeft aangevraagd. U liet verstaan dat u dat reispaspoort zelf was gaan afhalen op de

OVIR, paspoortdienst op 28 februari 2012 en u had geen problemen gekend bij het bekomen van het reispaspoort. Vastgesteld moet worden dat uit de handelingen van uw vader en ook uit uw handelingen vragen kunnen gesteld worden over de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. Het feit dat uw vader en u zich wenden tot die autoriteiten die u nog steeds zochten, ondermijnt de ernst van uw vrees voor deze autoriteiten. U gaf weliswaar aan dat u het paspoort had bekomen in Tsjetsjenië en dat u niet federaal werd gezocht (CGVS 28/08/2012 p. 19), echter u werd gewezen op het feit dat u had verklaard door de FSB te worden gezocht en dat FSB federaal was, wat u ook bevestigde (CGVS 28/08/2012 p. 19).

Wat betreft de problemen omwille van uw overleden man, broer en schoonbroer; Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds de dood van uw man, broer en schoonzus meerdere problemen met autoriteiten had ondervonden. U beweerde dat u omwille van deze problemen geen vaste verblijfplaats had, u meerdere keren werd opgepakt door de FSB en ondervraagd omdat u verdacht werd handlanger te zijn van rebellen (CGVS 28/08/2012 p. 22). U verklaarde echter dat indien u geen problemen had ondervonden met de autoriteiten rond M. (...) u het land niet zou hebben verlaten (CGVS 28/08/2012 p. 11). Bovendien heeft u zich in 2011 officieel gevestigd in Ingoesjetië bij uw vader in het dorp Ordzhonikidzevskaya en begon u in datzelfde dorp werkzaam te zijn. Verder richtte u en uw vader zich tot de autoriteiten om een reispaspoort, overlijdensaktes van uw echtgenoot en broer en medische overlijdensverklaringen aan te vragen, welke jullie zonder problemen gekregen hebben (CGVS 23/10/2012 p. 9). Uit deze elementen blijkt duidelijk dat de problemen in de periode 2008-2010 omwille van uw man en broer, geen deel uitmaken van uw actuele vrees. U verklaarde weliswaar dat u niet vroeger kon vertrekken omdat u daarvoor geen geld had (CGVS 28/08/2012 p. 24). Deze uitleg overtuigt niet gezien een gebrek aan geld niet verklaart waarom u zich in 2011 veilig genoeg vond op in Ingoesjetië bij uw vader woonachtig te zijn en officieel te werken, en waarom u en uw vader zich voor documenten tot de autoriteiten hebben gericht.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat u vanuit Ingoesjetië met de wagen naar Kiev in Oekraïne bent gereisd. U bent vanuit Kiev verder gereisd met een andere wagen naar België. Op de reis Ingoesjetië – België had u enkel uw Russisch binnenland paspoort bij u als reisdocumenten. U was op voorhand door uw vader op de hoogte gebracht dat u geen reispaspoort in uw bezit had. U gaf aan dat u niet wist of er voor u reisdocumenten werden opgemaakt. U vermeldde dat u op de reis naar Kiev niet werd gecontroleerd, dat jullie nergens werden tegengehouden en dat u niet weet wat de chauffeur had getoond. Aangaande de reis van Kiev naar België verklaarde u dat u niet weet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U had geen vragen gesteld, noch werden er afspraken gemaakt of advies gegeven (CGVS 28/08/2012 p. 16, 17, 18). Uw uitleg overtuigt echter niet. Vooreerst moet opgemerkt worden dat u het risico nam om door heen de Russische Federatie te reizen met uw eigen identiteitsdocumenten, terwijl u volgens uw verklaringen door de FSB, federale overheidsdienst werd gezocht. Het feit dat u het risico nam om tijdens uw binnenlandse reis bij identiteitscontroles problemen te krijgen, ondermijnt de ernst van uw beweerde vrees voor vervolging. Verder is het weinig waarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen om de Europese Unie binnen te komen zonder dat hij met u concrete afspraken zou hebben gemaakt. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over het al dan niet aanwezig zijn van reisdocumenten voor u of dat u niet werd geadviseerd over wat te doen bij mogelijke controles. Bovendien verklaarde u dat uw vader een reispaspoort op uw naam heeft aangevraagd (CGVS 28/08/2012,p.19). Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt

immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, uw geboorteakte en dat van uw broer, bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist. De overlijdensakte van uw man (d.d. 18 april 2012) en uw broer (d.d. 17 april 2012), een medisch attest van overlijden van uw man (d.d. 28 maart 2012) en uw broer (d.d. 17 april 2012) geven meer informatie over de datum van overlijden en de doodsoorzaak. Deze informatie wordt evenmin betwist. De brief (twee maal zelfde brief, maar één met stempel) gericht aan de president, aan de ombudsman, aan MASHR en Memoriaal d.d. 30 maart 2011 is een brief dat u zelf hebt opgesteld waarin u aanklaagt dat u na het verdwijnen van uw collega M. T. (...) werd lastig gevallen door politiediensten. Uit deze brief kan niet worden vastgesteld worden of deze effectief werd verstuurd en ontvangen door de entourage van de president, van de ombudsman of van Memorial en MASHR. Evenmin kan uit deze brief afgeleid worden of het enige gevolgen heeft gehad. Een van deze twee brieven bevat een stempel waar enkel op vermeld wordt dat de brief is binnengekomen onder nummer 40 op datum van 31. 09.2011. Vastgesteld moet worden dat uit de stempel op de brief niet kan worden opgemaakt waar de brief is binnengekomen noch wat er mee werd ondernomen. Bovendien is het merkwaardig dat deze brief er zes maanden over deed om ergens geregistreerd te worden als binnenkomend. In ieder geval, er wordt niet betwist dat u meteen na de verdwijning van M. (...) werd lastig gevallen/ondervraagd in verband met M. (...). Wat wel wordt betwist, en wat in deze documenten niet aan bod komt, is de intimerende inval op 9 april, en de aanhoudende zoekacties naar u nadien. Het verslag van MASHR over de oprichting van de organisatie en een lijst van mensen die werden gedood tijdens een strijd met rebellen d.d. 25/12/2008 geeft enkel weer wanneer deze organisatie is opgericht. De lijst van mensen die werden gedood op 25 december 2008 is vermoedelijk van het internet gehaald, mogelijks uit een verslag van MASHR. Op deze lijst staat de naam van uw man, uw broer en uw schoonzus vermeld. Deze informatie wordt niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. In een tweede middel beroept zij zich eveneens op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging. In een derde middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Zij voert tevens de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM. In een vierde middel werpt verzoekende partij de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het fair play-beginsel. Ten slotte voert verzoekende partij in een vijfde en laatste middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* 13 EVRM en van de materiële motiveringplicht. De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr.

169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 3 en 5 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonbaar op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het vierde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij wijst erop dat de artikelen 48/2 t.e.m. “4 en 49” van de vreemdelingenwet die “*de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming*” omschrijven, niet te strikt dienen te worden

toegepast en zij meent dat, zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen, bepalend blijven om iemand als vluchteling te erkennen. Zij wijst erop dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Hierna stelt verzoekende partij dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Ook stipt verzoekende partij aan dat het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld "*lopende het dringend beroep*", niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men bovendien steeds dient na te gaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf.

2.2.6.2. De Raad oordeelt dat voormelde louter theoretische benadering van hoe een asielaanvraag dient te worden behandeld op generlei wijze een concrete weerlegging inhoud van de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing. De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en desinteresse – gezien een manifest gebrek aan het vergaren van informatie over haar collega M. – betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan het voorgehouden asielrelaas enig geloof te hechten en laten derhalve niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen, zijnde de tegenstrijdigheden en het persoonlijke gedrag van verzoekende partij wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partij zelf, spreekt voor zich. Zoals uit onderstaande uiteenzetting blijkt, slaagt verzoekende partij er niet in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.7.1. Verzoekende partij oppert dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat zij zich heeft beperkt tot de verwijzing naar stereotiepe argumentatie dat er sprake zou zijn van een aantal tegenstrijdigheden "*waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige – verkeerde – interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de houding van verzoekster*". Verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich niet kan beperken tot een dergelijke feitenvinding, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht maar dat actief op zoek wordt gegaan naar elementen om de asielaanvraag te kunnen afwijzen. Tot slot merkt verzoekende partij nog op dat zij blijft bij haar asielrelaas en dat haar verklaringen overeenstemmen met de werkelijkheid.

2.2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een stereotiepe argumentatie, het louter in twijfel trekken van het asielrelaas en een verwijzing naar een aantal tegenstrijdigheden "*waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige – verkeerde – interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de houding van verzoekster*". *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht omdat zij incoherente en tegenstrijdige verklaringen geeft over elementen die aan de kern van haar relaas raken, zij amper informatie bleek te bezitten betreffende haar collega M., hetgeen niet aannemelijk is omdat het na de verdwijning van M. was dat verzoekende partij problemen kreeg met de autoriteiten, zij verscheidene keren terugkeerde naar haar eigen dorp in Ingoesjetië, de plaats waar men haar regelmatig kwam zoeken, zij slechts een maand heeft gewerkt met M. waardoor het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij blijvend gevisieerd en dreigt vervolgd te worden door de autoriteiten, zij zelf haar reispaspoort is gaan afhalen op de paspoortdienst en hierbij geen problemen heeft gekend en omdat haar verklaringen over de reisweg om verschillende redenen niet geloofwaardig zijn. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte problemen en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden en dat er geenszins sprake is van een standaardmotivering. De Raad stelt vast dat alle door verzoekende partij aangebrachte elementen door verwerende partij in overweging werden genomen en uitvoerig werden besproken in diens beslissing. Uit onderhavig arrest blijkt verder dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat haar verklaringen niet correct zouden zijn geïnterpreteerd door verwerende partij.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij erop wijst dat verwerende partij enerzijds stelt dat er sprake is van onmenselijke behandelingen, namelijk "*verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen*", maar anderzijds er ongefundeerd van uitgaat dat verzoekende partij er wel geen last van zal hebben, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. Evenwel blijft verzoekende partij hier in gebreke, gezien de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. Het betoog dat

verwerende partij er ongefundeerd van uitgaat dat verzoekende partij wel geen last zal hebben van de problemen in Tsjetsjenië, gaat volledig voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing, daar door verwerende partij uitgebreid gemotiveerd wordt waarom aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht.

2.2.9.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar opeenvolgende gehoren omtrent het aantal bezoeken die haar vader na de inval op 9 april 2011 nog had meegemaakt, benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat er een drietal bezoeken zijn geweest na de bewuste inval, namelijk een eerste maal 2 à 3 dagen na de inval, een tweede één week later en een derde nog eens een week later. Verder betwist verzoekende partij dat zij zou gesteld hebben dat er sprake was van twee bezoeken per maand gedurende anderhalf jaar. Ze stelt dat één en ander niet goed vertaald dan wel geïnterpreteerd is. Toen verzoekende partij werd gevraagd of er tweewekelijks een bezoek was gebracht door de autoriteiten en dit gedurende anderhalf jaar, wat dus ongeveer 36 keer betekent, stelde zij onmiddellijk dat dit niet correct was en dat het zeker niet zoveel was.

2.2.9.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Verder wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter verwijzen naar één versie van de verklaringen die zij heeft afgelegd, niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Waar verzoekende partij bovendien insinueert dat er sprake is van een vertaalfout of een interpretatiefout, wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling haar relaas op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. De Raad stelt inderdaad vast dat verzoekende partij heeft verklaard dat het zeker geen 36 keer was dat de militairen zijn langsgewen. Echter merkt de Raad wel op dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor verklaart dat ze dikwijls langskwamen en dit om de twee weken (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 23/10/2012, p.12), zeker vier keer per maand. Tijdens haar eerste gehoor stelt verzoekende partij dat de militairen een paar keer langskwamen, drie à vier keer, dit om de week (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 28/08/2012, p. 12-13) en dit alles in april 2011. Het is bijgevolg overduidelijk dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor gewag maakt van een hoger aantal bezoeken aan haar vader door de autoriteiten en gespreid over een ruim langere periode dan tijdens haar eerste gehoor. Om bovenstaande redenen slaagt verzoekende partij er niet in deze vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen, waardoor desbetreffende motivering van verwerende partij overeind blijft.

2.2.10.1. Aangaande de vaststelling door verwerende partij dat verzoekende partij incoherente verklaringen aflegde tijdens haar opeenvolgende gehoren over de inval van 9 april 2011, stelt verzoekende partij dat zij de militairen weliswaar heeft gezien, maar echter niet rechtstreeks. Ze heeft de militairen immers in de eerste plaats gehoord en een glimp opgevangen door een glasraam. Nadien heeft verzoekende partij nog gesprekken gehad met haar vader, waarbij deze de militairen had beschreven.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat de poging die verzoekende partij onderneemt om beide versies met elkaar te doen rijmen, niet overtuigend is.

Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart verzoekende partij het volgende: *"Was u erbij toen ze bij uw vader langskwamen?"*

Ja. Maar toen ik ze zag, nam ik meteen de benen. Ik ben onmiddellijk gevlucht. Gemaskerde mensen komen niet zomaar opdagen" (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 28/08/2012, p. 6). Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart verzoekende partij echter tot tweemaal toe uitdrukkelijk dat zij de militairen niet zelf heeft gezien. Desbetreffend verliep het gehoor bij het Commissariaat-generaal van 23 oktober 2012 als volgt:

"Hebt u hen gezien?"

Neen, ik zag hen niet. ik ging weg.

(...)

Hebt u iemand van hen gezien?"

Neen. Mijn vader zei dat ze gemaskerd waren en volledig gedekt. In militaire kledij. Gewapend. (...)"

(administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 23/10/2012, p. 13). Bovendien verklaart verzoekende partij dat ze wist dat ze moest vluchten omdat ze het geluid hoorde van een auto (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 23/10/2012, p. 13), en dus niet omdat ze de militairen zou gezien hebben zoals door haar werd gesteld tijdens het eerste gehoor. De verklaring van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat ze de militairen onrechtstreeks, via het glasraam, heeft gezien maakt een verklaring *post-factum* uit daar verzoekende partij hiervan geenszins melding heeft gemaakt tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal. Bovendien beperkt verzoekende partij zich met deze verklaring tot het bevestigen van haar verklaring tijdens het eerste gehoor, mits evenwel een nuancering van deze verklaring. Deze verklaringen blijven evenwel nog steeds tegenstrijdig aan deze gedaan tijdens haar tweede gehoor. Zoals reeds gesteld, is het louter verwijzen naar één versie van de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd, niet van aard om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Eveneens stelt de Raad vast dat de verklaring dat verzoekende partij de militairen in de eerste plaats heeft gehoord, en dus insinueert dat zij zelf heeft gehoord dat de militairen Russisch spraken, manifest tegenstrijdig is met haar verklaringen tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij verklaart hier immers dat zij wist dat de militairen Russisch spraken omdat haar vader het haar had gezegd, en dus niet omdat zij het zelf zou hebben gehoord: *“Hij zei dat heel veel Russische mensen waren. Hij hoorde het aan hun dialect.”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 23/10/2012, p. 13). Deze vaststelling bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.11.1. Daar waar verwerende partij stelt dat de plaatsen waar verzoekende partij verbleef nadat zij door de autoriteiten werd lastig gevallen en ondervraagd over haar verdwenen collega M. niet getuigen van een gegronde en geloofwaardige vrees voor haar autoriteiten, wijst verzoekende partij erop dat wanneer zij terugkeerde naar haar dorp om haar vader te zien, dit alles ondergedoken en heimelijk gebeurde. Verzoekende partij kwam hierbij nooit in de openbaarheid.

2.2.11.2. De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij een dermate groot risico neemt door vele keren – zeker tien keren (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 23/10/2012, p. 9) – terug te keren naar haar dorp, louter om haar vader te zien. Dergelijk risicovol gedrag strookt niet met de verklaringen van verzoekende partij dat zij omwille van haar vrees voor de autoriteiten zich schuilhield in Tsjetsjenië. Als zij inderdaad door de autoriteiten dermate geïsoleerd werd, waardoor zij het nodig achtte in Tsjetsjenië onder te duiken, ziet de Raad niet in waarom verzoekende partij desondanks steeds terugkeert naar haar eigen dorp. *In casu* is er bovendien geen objectieve reden om aan te nemen dat de terugkeer van verzoekende partij naar haar dorp noodzakelijk was. Dat dit alles heimelijk zou zijn gebeurd, neemt niet weg dat door verzoekende partij onnodige risico's werden genomen door minstens tien keer naar haar eigen dorp terug te keren. Een dergelijk gedrag van verzoekende partij is dan ook volstrekt onverenigbaar met haar voorgehouden angst en haar beweerde vlucht voor de autoriteiten en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.12.1. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij toen zij nog in haar land van herkomst verbleef en ook na haar vertrek naar België geen enkele poging ondernam om meer informatie te bekomen over M. en over de evolutie rond M., merkt verzoekende partij op dat zij ondergedoken leefde en dat gezien het wijdverspreid netwerk van informanten en de sterke autoriteiten het in het land van herkomst zeer gevaarlijk is om zomaar informatie te betrachten over bepaalde personen, aangezien men zich hierdoor zelf verdacht maakt.

2.2.12.2. Waar verzoekende partij het feit dat zij ondergedoken leefde en dat het zeer gevaarlijk is om zomaar informatie te betrachten over bepaalde personen in haar land van herkomst opwerpt als verschoningsgrond voor de vaststelling dat verzoekende partij geen enkele poging ondernam om meer informatie te bekomen over M. en over de evolutie rond M., stelt de Raad vast dat dit een verklaring *post factum* betreft die geenszins overeenstemt met haar verklaringen tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal. Weliswaar verklaart verzoekende partij tijdens het gehoor op 23 oktober 2012 dat ze nog geen contact had opgenomen met haar vader omdat ze bang is om hem te bellen, daar ze vreest dat de telefoons worden afgeluisterd (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 23/10/2012, p.3). Dit argument vergoelijkt echter niet dat verzoekende partij niet op een andere wijze gepoogd heeft in contact te komen met haar vader, of met andere personen uit haar land van herkomst, om zo meer informatie te vergaren omtrent M. Ook tijdens het gehoor werd verzoekende partij gewezen op het feit dat ze via andere communicatiemiddelen in contact had kunnen komen, zoals de post en het

internet. Hierop antwoordt verzoekende partij evenwel het volgende: *“Nadat ik al hier ben, wil ik met niemand in contact komen. Het is niet omdat ik geen contact wil met mijn familie. Het is enkel omdat ik mij in een moeilijke situatie bevind en ik wil even alleen zijn. Er bestaan inderdaad verschillende manieren om contact te nemen maar ik heb daar niet over nagedacht omdat ik niet van plan ben om contact te nemen.”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 23/10/2012, p. 4). Uit deze verklaring blijkt overduidelijk de gedesinteresseerde houding van verzoekende partij ten aanzien van de evolutie van haar problemen in haar land van herkomst. Ook toen verzoekende partij nog in de Russische Federatie verbleef, heeft zij geen enkele poging ondernomen om meer informatie te verzamelen over haar collega M. Desbetreffend verliep het gehoor van 23 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal als volgt:

“Hebt u iets ondernomen, toen u nog in de Russische Federatie verbleef om dit te weten te komen?”

“Nee, ik heb daar over niets geweten. Ik had al problemen genoeg. Omwille van haar kreeg ik problemen en zij interesseerde mij niet meer. Ze is gewoon verdwenen, dat is alles wat ik weet. Ik kon vermoeden dat er iets was gebeurd, maar omwille van wat er is gebeurd, waarom ze is gebeurd, heb ik niets gevraagd en geweten. Haar verdwijning interesseerde mij niet.

Waarom niet, waarom interesseerde het u niet?”

“Ze was verdwenen. Ik werd ondervraagd. Ik had geen schuld. Ik werd beschuldigd omwille van haar problemen. Ik was in problemen geraakt en ik was kwaad op haar. Eerlijk gezegd, waarom is ze verdwenen, dat maakte mij niet uit. Mij interesseerde dat ik omwille van haar in de problemen kwam.” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 23/10/2012, p. 6-7). Ook uit deze verklaring blijkt dat de reden waarom verzoekende partij zich niet heeft geïnformeerd over M. is dat ze hierin niet geïnteresseerd is, en niet dat ze vrees zou hebben om hieromtrent informatie te verzamelen. Dergelijke gedesinteresseerde houding, ook na haar vertrek uit de Russische Federatie, valt niet te verzoenen met haar voorgehouden vrees voor vervolging en hypothekeert dan ook verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielaanvraag.

2.2.13.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat de ernst van de vrees van verzoekende partij wordt ondermijnd door het feit dat zowel zijzelf als haar vader zich wenden tot die autoriteiten waardoor zij werd gezocht – haar vader vroeg een reispaspoort aan voor verzoekende partij en verzoekende partij is dit reispaspoort zelf gaan halen op de OVIR, de paspoortdienst, op 28 februari 2012 – stelt verzoekende partij dat in Ingoesjetië steeds documenten bekomen kunnen worden mits betaling. Dat is wat er ook *in casu* is gebeurd. Verder wijst verzoekende partij erop dat zij niet overal werd gezocht, maar enkel in Ingoesjetië. Dit is dan ook de reden waarom het reispaspoort werd aangevraagd in de naburige republiek Tsjetsjenië.

2.2.13.2. Ten eerste merkt de Raad op dat de verklaring dat de documenten zijn bekomen tegen betaling – wat door verzoekende partij reeds werd aangehaald tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 28/08/2012, p. 19) – geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij haar reispaspoort, al dan niet tegen betaling, persoonlijk is gaan afhalen bij de paspoortdienst OVIR en dit op 28 februari 2012. Verder stelt de Raad vast dat uit de verklaringen tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekende partij niet met zekerheid wist of zij ook in Tsjetsjenië werd gezocht. Verzoekende partij verklaart immers dat er ook tijdens haar verblijf in Tsjetsjenië, bij haar oom, medewerkers van de overheidsdiensten regelmatig langskwamen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 23/10/2012, p.8). Zo kwamen ook Tsjetsjeense militairen langs die op zoek waren naar mensen die op de lijst stonden. Verzoekende partij wist niet of zij ook op de lijst stond (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 28/08/2012, p. 15). Wanneer verzoekende partij wordt gevraagd of zij problemen heeft gekend bij het afhalen van het reispaspoort, antwoordt zij echter dat zij in Tsjetsjenië geen problemen had (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 28/08/2012, p. 19). Ook in haar verzoekschrift argumenteert verzoekende partij dat zij niet overal werd gezocht, maar enkel in Ingoesjetië. Deze verklaringen zijn dan ook incoherent ten aanzien van haar eerdere verklaringen op het Commissariaat-generaal. Door verzoekende partij wordt bovendien uitdrukkelijk gesteld dat zij bang was zowel in Ingoesjetië als in Tsjetsjenië, aangezien de autoriteiten daar ook regelmatig langskwamen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 23/10/2012, p.8). De Raad acht het dan ook geenszins plausibel dat verzoekende partij haar reispaspoort in Tsjetsjenië zelf is gaan afhalen bij de autoriteiten, gezien uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij niet zeker wist of zij werd gezocht in Tsjetsjenië en dat verzoekende partij bovendien verklaart dat zij ook in Tsjetsjenië vreesde voor de autoriteiten.

2.2.14.1. Daar waar verwerende partij erop wijst dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat de problemen in de periode 2008-2010 omwille van haar man en broer geen deel uitmaken van haar

actuele vrees, stelt verzoekende partij dat na deze periode dat zij door de autoriteiten werd lastiggevallen er een “*zweem van verdachtheid*” bleef hangen rond haar persoon. Deze verdachtheid werd vervolgens bevestigd na het verdwijnen van M. Door deze opeenvolging van problemen kan verzoekende partij wel degelijk aanspraak maken op een gegronde vrees voor vervolging.

2.2.14.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal zelf verklaart dat de problemen omwille van M. de enige reden zijn voor haar vlucht uit haar land van herkomst (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 23/10/2012, p.8). Verder wordt door haar nog verklaard dat er geen enkele band is tussen haar verleden en de ondervraging over M. Desbetreffend verliep het gehoor op het Commissariaat-generaal van 23 oktober 2012 als volgt:

“Uw verleden, had dat iets te maken met de ondervraging over M.(...)?

Natuurlijk niet

Dat speelde daar niet in mee?

Weet u de feiten wat er met M. was gebeurd had geen band met wat er vroeger met mij is gebeurd. Geen band.”

(administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 23/10/2012, p.8). Gezien deze verklaringen, kan bovenstaand betoog geenszins de motivering van verwerende partij dat de problemen van verzoekende partij in de periode 2008-2010 omwille van haar man en broer geen deel uitmaken van haar actuele vrees weerleggen.

2.2.15.1. Met betrekking tot de gevolgde reisroute argumenteert verzoekende partij dat de stelling van verwerende partij dat het totaal onmogelijk is om zonder controle Europa te betreden niet strookt met de werkelijkheid, aangezien de praktijk erin bestaat dat mits betaling het wel degelijk mogelijk is de grens zonder enige controle over te steken. Zo is ook verzoekende partij zonder controle in Europa binnengeraakt. Inzake de opmerking van verwerende partij dat er geen afspraken gemaakt waren met de passeur, stelt verzoekende partij dat de afspraak was dat de passeur verzoekende partij over de grens zou brengen naar België, dit op een heimelijke wijze waarbij verzoekende partij op het hart werd gedrukt dat zij alleszins niet mocht opvallen.

2.2.15.2. De Raad merkt op dat verwerende partij in haar beslissing niet stelt dat het onmogelijk is om op illegale wijze de Europese Unie binnen te treden. Zij motiveert dat uit de informatie waarover zij beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Hierbij bestaat de mogelijkheid om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Verwerende partij merkt dan ook terecht op dat verzoekende partij niet kon vertellen via welke landen zij gereisd is of via welke grens zij de Europese Unie is binnengekomen. Net zo min wist verzoekende partij of er voor haar reisdocumenten werden opgemaakt. Verwerende partij merkt eveneens op dat verzoekende partij geen afspraken heeft gemaakt met haar passeur voor in het geval er een controle zou plaatsvinden. Indien verzoekende partij voorhoudt probleemloos illegaal de grens te zijn overgestoken, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij op de hoogte zou zijn van de praktische organisatie van deze reis, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Verder oordeelt de Raad dat van een persoon, die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas dat geen nadere verklaringen kunnen worden afgelegd omtrent de voor haar gebruikte reisdocumenten. Evenwel is het, zoals reeds hoger gesteld, algemeen geweten dat er bij binnenkomst van de Euro-/Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel. Om die reden acht de Raad het ongeloofwaardig dat de chauffeur/passeur het risico zou nemen verzoekende partij geen aanwijzingen of informatie te geven over de voor haar gebruikte reisdocumenten en over hoe zij zich dient te gedragen in het geval van een controle. Er dient te worden besloten dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten aanbrengt die afbreuk kunnen doen aan de door verwerende partij desbetreffend gedane vaststellingen.

2.2.16. Waar verzoekende partij betoogt dat niet van haar kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst, merkt de Raad op dat dit verweer volledig voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing. Zo blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat van verzoekende partij wordt verwacht dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst. Verwerende partij motiveert daarentegen dat

de door verzoekende partij neergelegde documenten de eerdere conclusies in de bestreden beslissing niet kunnen wijzigen aangezien deze enkel gegevens bevatten die niet worden betwist. De specifieke motivering betreffende de door haar geschreven brief wordt bovendien door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.17. Waar verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting geeft over de definitie van vluchteling en zij in het bijzonder lijkt te willen benadrukken dat het gebrek aan nationale bescherming kan voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen en dat vervolging zowel door de overheid als door derden kan geschieden, ziet de Raad niet in hoe deze korte theoretische uiteenzetting, die *in casu* niet van belang is, enig ander licht zou kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.18. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.19. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij niet correct motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en dat er geen enkel onderzoek werd verricht met betrekking tot de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetië, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert in onderhavige bestreden beslissing dienaangaande het volgende: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.*

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.” Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de “Subject Related Briefing” betreffende “Ingoesjetië - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië” van 3 augustus 2012 (stuk 15, deel 2), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Ingoesjetië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen beperkt is gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen waardoor het aantal burger-

slachtoffers beperkt is. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Ingoesjetië betreffende de nog steeds aanwezige misbruiken aldaar – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonbaar dat er in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De specifieke motivering waarom er in Ingoesjetië voor burgers geen sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, meer in het bijzonder door het gelimiteerd zijn van grootschalige acties en de vaststelling dat de meeste acties zowel van de rebellen als van de autoriteiten gericht zijn waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt is, wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Verzoekende partij toont evenmin met andersluidende informatie aan dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar een niet nader genoemd “negatief reisadvies” wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een van de diverse regio’s van de noordelijke Kaukasus, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het Kaukasus-gebied.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.20. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 28 augustus en 23 oktober 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.21. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT